

VERGISKIND

VERGISKIND

Lammy Vriesinga

VERGISKIND

Lammy Vriesinga

1^e druk februari 2020

Uitgeverij: Godijn Publishing

Vormgeving omslag: Jen Minkman

ISBN 978-94-93157-32-3

NUR 301



©2020 Godijn Publishing | www.godijnpublishing.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Godijn Publishing.

*De oogjes gaan open, weer dicht en nog eens open.
De wimpertjes knipperen tegen het vroege ochtendlicht.
Het kindje kijkt zonder te herkennen.
Onbevangen. Verwachtingsvol.*

*De punt van de deken waait op in een zachte bries.
Een knuistje piept er bovenuit,
als een kleine gebalde vuist
tegen de zonovergoten wereld.*

DE VONDELING

In de badkamer raapt Birger zijn kleren op, ruikt aan een shirt voor hij die in de wasmand gooit en besluit vandaag geen douche te nemen. De confrontatie met zijn eigen naakte lijf staat hem tegen. Birger heeft een hekel aan bloot.

Na het ontbijt opent hij de gordijnen, schuift het raam een stukje open en kijkt naar de straat beneden. De zon, die de vorige avond roodkleurig onderging, staat op het punt tevoorschijn te komen. Dauwdruppels glinsteren op de autodaken in het licht van de lantaarns. Een vrouw schuift koffers op de achterbank van haar auto, voor ze instapt. Een jongen laat twee honden uit. Met een ferme zwaai wordt een kleuter in een fietszitje gezet door een man met grijs haar, dat in een staart op zijn schouders valt. Een doorsneestraat met doorsneemensen die niet op hem letten. Zoals een straat hoort te zijn.

Tussen het kozijn en de buitenvensterbank wacht een spin op een argeloze vlieg. Het web glanst ragfijn in het ochtendlicht. Verderop beweegt de ochtendspits zich traag in de richting van het verkeersplein. Wolken laten zich nog niet zien, hoewel dat niet lang zal duren, volgens het weerpraatje dat de radiowekker laat horen. Nu de herfst in aantocht is, zal het stiller worden in het park. Daar verheugt Birger zich op. Voor zover hij het zich kan veroorloven verheugd te zijn.

Een uur later trekt hij zijn spijkerjack aan en propt kleingeld, telefoon, een ligakoek en plastic zakjes in zijn broekzak. Op de drempel kijkt hij eerst naar links en rechts, alsof de galerij een drukke straat is die hij moet oversteken. Hoewel hij op de derde etage woont, neemt Birger de trap. Sinds die keer dat hij in de lift werd aangestaard, duurde het lang voor hij zijn ademhaling onder controle had. Vanaf die dag mijdt Birger de lift en zonder plastic boterhamzakjes gaat hij de deur niet uit.

Nog voor hij beneden is, trilt zijn telefoon. Omdat hij geen aandacht wil trekken, haast hij zich naar buiten waar hij een blik werpt op het schermpje.

‘Goed dat je opneemt.’ Het is Coen. ‘Vanmorgen kan ik niet komen. Ik heb een spoedoverleg. Misschien vanmiddag?’

Er klinkt lawaai op de achtergrond.

Spoedoverleg. Types als Coen praten wat af met elkaar. Het klinkt altijd haastig. Birger heeft er eens een glimp van opgevangen, terwijl hij in het inloopcentrum op Coen zat te wachten. Dat was ook zo’n spoedoverleg. Toen de deuren van de vergaderruimte opengingen, zag hij een tafel vol koffiebekers, kannen en waterglazen. Het leek meer een spoeloverleg, vond Birger. Het was zijn eerste gesprek daar. Een intake. Ook weer zo’n uitheems begrip, waar blijkbaar geen Nederlands woord voor te bedenken is.

‘Birger?’

‘Mag het morgen?’

‘Dan moet ik een afspraak verzetten. Ik zal mijn best doen. Red je het vandaag?’

Birger onderdrukt zijn ergernis. Achter hem dendert een vrachtwagen voorbij. Hij vindt het niet prettig zo hard te moeten praten.

‘Sorry, mijn trein vertrekt,’ tettert Coen in zijn oor. ‘Zonder tegenbericht morgen half elf bij jou?’

Birger spreekt liever af in het park. Coen vindt het prima.

Terug in de centrale hal haalt Birger de krant uit de brievenbus en loopt weer naar buiten, het park in. De stadsgeluiden verdwijnen naar de achtergrond. Misschien zit die man er weer. De sjofele figuur die zich sinds een dag of tien in het park laat zien. De baardman, zoals Birger hem in gedachten noemt.

Een keer zaten ze beiden bij de eik. Zwijgend knikten ze elkaar toe en daar was het, tot Birgers opluchting, bij gebleven. Ook de ander heeft blijkbaar geen behoefte aan een praatje. Nog niet zo lang geleden had hij vrienden met deze man kunnen worden. Als hij dat had gewild.

Het leven brengt vooral teleurstellingen mee. Littekens, die in zijn ziel krassen en waarmee hij moet leren omgaan. Birger beseft dat hij genoeg moet nemen met de kruimels op zijn weg.

Het pad loopt dwars door het park tot aan de verharde weg, dat alleen toegankelijk is voor ongemotoriseerd verkeer. Zoals vaker is hij in honderdvier stappen bij de enorme eik in het midden van het park en gaat op een van de drie banken zitten. De plek waar hij de afgelopen tijd in alle rust zijn krant kan lezen, omdat de zomer ongekend lang blijft aanhouden. Hij heeft al gezien dat de meeste bezoekers doorgaans in de buurt van de woonwijk blijven. Waar kinderen zich op een trapveldje en een speelweide met wipkip, glijbaan en schommels ver-

maken. Anderen gebruiken het park als een ingekorte route tussen huis en het station. Zij hebben altijd haast. Niemand let op hem.

Behoedzaam legt hij de krant op zijn knieën.

Als hij na een kwartier de krant opvouwt en opstaat, ziet hij de man met baard aankomen, in zijn veel te ruime jas. Birger herinnert zich een voorval tijdens de jaarmarkt. Een gek met een mes stak de jas van de zwerver aan flarden. Hij woonde net in Groenebeek en las het in de krant. Het had hem bang gemaakt. Ook hier is het niet altijd rozengeur.

De asblonde haren van de zwerver doen Birger denken aan de zilverwitte krullen van zijn grootmoeder, vroeger. Als ze op haar knieën de vloer boende of schoenen poetste, zag hij haar hoofdhuid tussen de dunne haren. De man houdt even in als een hoestbui hem overvalt. Met zijn hand tegen zijn middenrif gedrukt, strompelt hij Birger voorbij en gaat twee banken verder zitten. Zijn rug naar Birger gekeerd.

Misschien lijkt de baardman wel wat op hem, bedenkt hij, als hij zijn weg vervolgt. De meeste mensen leven samen. Sommigen zijn beter af in hun eentje, zoals deze man. Zelf wil hij ook met rust gelaten worden.

Hij ziet verderop de wagen van de onderhoudsdienst. Vandaag wordt er eindelijk gesnoeid, gerooid en opgeruimd. Alles wat nog aan het oog is onttrokken, wordt weer zichtbaar. Straks zal het park haar geheimen blootgeven.

Een meter of tien voor de lange bocht, die het pad in de richting van het station buigt, wordt hij ingehaald door fietsers en een joggende vrouw op blauwwitte sportschoenen.

Hij neemt een zijweggetje, waarmee hij een stuk afsnijdt. Eerder heeft hij het al eens uitgerekend: in precies vierenzeventig stappen komt hij uit op de verharde weg, die de grens vormt tussen villawijk en park. Vierenzeventig. Twee keer een vier.

Soms, als de dagen zorgeloos zijn, telt hij zijn stappen niet. Dan kijkt hij naar de omgeving en luistert naar de geluiden om hem heen. Vogels, stemmen, een vliegtuig ver weg of de gestage ruis van de snelweg langs de stad. Dan heeft hij die controle niet nodig. Zover is hij nog niet. Hij woont nog te kort in Groenebeek om er zich veilig te voelen.

Zodra hij de verharde weg bereikt, staat hij abrupt stil. Iets verderop staat een vrouw. Ze wenkt hem.

‘Je komt als geroepen.’

Birger wil omkeren en weglopen. Zijn voeten weigeren. Op een zonnige najaarsochtend als deze, is er niets dat aan de naderende herfst herinnert. Op de paden vormen het licht van de lage zon en de schaduwen van de sparren een contrasterend lijnenspel. Een wereld in zwart-wit, die over niet al te lange tijd gekleurd zal zijn. Forenzen laten hun auto's thuis en nemen de fiets of benenwagen naar het station. De eigenaar van de kiosk zet de bloemen buiten.

De groezelige man bij de eik streelt gedachteloos zijn baard en keert zijn gezicht naar de zon. Hij heeft geen oog voor de jonge vrouw die voorbij rent. Een stopwatch in de hand, een oortje in en met de blik op oneindig. Verstoord schiet ze opzij als een fietser, die zich niets aantrekt van de voetgangersborden en ongetwijfeld op weg is naar het station, haar rakelings passeert. Het lijkt hem allemaal te ontgaan. Misschien luistert hij naar

het knersende gegier van een trein die tot stilstand komt of naar het geritsel van bladeren. Misschien denkt hij na over de dag die zich voor hem uitstrekt en of hij het antwoord vindt op de vraag die zijn leven beheerst. Misschien is hij gewoon op zijn hoede. Er kan zomaar iemand opduiken. Iemand die verward is, of iemand die naar hem op zoek is.

Doodstil zit hij daar in de milde ochtendzon en staart voor zich uit zonder iets te zien.